

ת"פ 27892/11/14 - מדינת ישראל נגד טל-בר שירותי כוח אדם בע"מ

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

ת"פ 27892-11-14

לפני:

כב' הנשיאה ורד שפר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ: עו"ד אסף תומר

-

הנאשמת

טל-בר שירותי כוח אדם בע"מ

ע"י ב"כ: עו"ד איהאב סכניני

גזר דין

1 נגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין ניכויים משכר העובד מר שאדי חליל סכומים גבוהים מאלה שביחס אליהם התחייב העובד בכתב כלפיה, וזאת בניגוד להסכם שנחתם בין הצדדים, ובמהלך שלושת החודשים דצמבר 2009 עד פברואר 2010.

בשל האמור הואשמה הנאשמת בביצוע עבירות בניגוד להוראות סעיף 25 ו - 25ב(ב) לחוק הגנת השכר התשי"ח 1958.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון פתוח על פיו תורשע הנאשמת בביצוע העבירות מושא כתב האישום, והיא הורשעה, על פי הודאתה, בביצוע העבירות שפורטו לעיל.

3 טיעוני המאשימה לעונש -

א מדובר בשלוש עבירות, ובשלושה אירועים נפרדים בהם נוכח משכר העובד יותר מכפול מהשכר שנקבע בהסכם הכתוב.

ב הקנס העונשי המקסימלי לגבי שלוש העבירות עומד על 112,950 ₪.

ג מדובר בעבירה כלכלית שהאינטרס ההרתעתי שעומד בבסיס ההליך הפלילי ובמיוחד ההלימה לאור תיקון 113 מחייב ענישה כספית משמעותית כדי למנוע הישנות עבירות כאלה, לייצר הרתעה גם ביחס לנאשמת וגם ביחס לציבור המעסיקים בכלל.

ד מדובר על עבירה שאין בצידה קנס מינהלי ובכך גם יש להעיד על חומרת העבירה והתייחסות המחוקק לעבירה כזו.

ה לנאשמת יש מעורבות קודמת שעה שהוטל עליה קנס מינהלי ביום 16.11.11 והקנס לא שולם עד ליום זה ונמצא בטיפול מרכז לגביית קנסות.

ו המאשימה עותרת לענישה בשלב זה של ההליך - לקנס כספי שנע בין 40% ל- 60% מהקנס העונשי המקסימלי, דהיינו קנס שנע בין 45,180 ₪ לבין 67,770 ₪.

ז הליקוי לא תוקן עד עצם היום הזה וגם זאת יש לזקוף לחובת הנאשמת בגזרת עונשה.

ח המאשימה ביקשה גם לחייב את הנאשמת לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות מושא כתב האישום למשך שלוש שנים בגובה הסכום המקסימלי הקבוע בגין העבירה.

4 טיעוני הנאשמת לעונש -

א מדובר בנאשמת המעסיקה מספר רב של עובדים ומתעסקת במתן שירותי כוח אדם. הוגש כתב אישום רק בגין הפרה שנוגעת לאחד העובדים ולא הוגש כתב אישום בגין הפרות אחרות, ומכך יש ללמוד כי הנאשמת מקיימת את החוק.

ב ההפרה בוצעה על רקע הנסיבות הבאות -

העובד מושא כתב האישום היה נשוי לעובדת אחרת של הנתבעת והם התגוררו יחד באותה יחידת דיור.

הנאשמת נהגה להחתים כל עובד שעובד אצלה על הסכם לפיו היא מנכה מהשכר שלו את הוצאות הדיור והוצאות כלכלה.

בתחילת חודש 12/09 הפסיקה בת הזוג של העובד לעבוד בשירות הנתבעת אולם לבקשת העובד המשיכה להתגורר ביחידת הדיור המשותפת ולבקשת העובד הושת התשלום בו היא מחויבת עליו

טעותה היחידה של הנאשמת הייתה שלא החתימה את העובד על ההסכמה בעניין זה.

הנאשמת האמינה שיש בהסכמים שבידיה כדי לענות על דרישת החוק.

ג. מדובר בניכויים של שלושה חודשים בלבד, משנת 2009, תחילת 2010.

ד. כתב האישום הוגש כמעט חמש שנים לאחר ביצוע העבירה.

ה. הנאשמת הודתה בביצוע העבירות, ובכך חסכה זמן שיפוטי.

1. מן הראוי שלא למצות הפעם את הדין עד תום עם הנאשמת ולהסתפק בהתחייבות שלא תחזור על מעשים אלה בעתיד בסכום שייקבע על ידי בית הדין.

5. גזירת הדין בתיק זה תיעשה בהתאם להוראות הנכללות בתיקון מספר 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") בדבר "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה".

הוראות סעיף 40ב לחוק העונשין קובעות כי העיקרון המנחה הוא עיקרון ההלימה, היינו, העונש ייגזר ממידת אשמו של העבריין ומחומרת מעשיו.

יתר ההוראות מונות מנגנון תלת שלבי, שעל פי מרכיביו שומא על בית הדין לבחון על מנת לגזור את העונש ההולם את העבירה.

בשלב הראשון, על בית הדין לקבוע האם העבירות מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים.

בשלב השני, על בית הדין לקבוע את מתחם הענישה לכל אירוע בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה.

בשלב השלישי, על בית הדין לגזור את העונש בתוך אותו המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לעבירה.

6. השלב הראשון - האם העבירות שבהן הורשעה הנאשמת מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים?

על פי האמור בסעיף 40ג לחוק העונשין: "**(א) הרשיע בית המשפט נאשם אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ובכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם. (ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".**

במקרה דנן, מצאתי כי יש לראות בשלושת המקרים בהם חזרה על עצמה הפרת החוק הנטענת כאירוע אחד, כאשר יש להתייחס לעובדה שעסקינן בניכוי שהנאשמת חזרה עליו בשלושה חודשים עוקבים כחלק מאותן נסיבות של אותו אירוע.

7. השלב השני - קביעת מתחם הענישה.

בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק העונשין על בית הדין לקבוע "מתחם עונש הולם למעשי העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולהתחשב לשם כך "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה

בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט"ו, הכוללות את הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, מידת השליטה על מעשהו ועוד. כאשר מדובר בהטלת קנס כספי יש לקחת בחשבון גם את מצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40ח לחוק העונשין).

תכליתן של הוראות חוק הגנת השכר ולענייננו הגבלת ניכויים משכרו של העובד,

הינה שמירה על זכויות סוציאליות מינימליות לעובדים, שיש לראותן ככוח חיוני לעובדים שאין לאפשר ויתור ומכאן גם הקוגנטיות של חוקי המגן.

משפט העבודה מודע לעמדת המיקוח החלשה של העובד. (ראו, דב"ע 3-237/97 **עזרא שמואלי ואח' - מדינת ישראל - רשות השידור** (ניתן ביום 28.8.01).

כך גם נאמר בע"ע (ארצו) 248/07 **מדינת ישראל נציבות שרות המדינה - תמי עדרבי**, (ניתן ביום 25.11.07) (פורסם בנבו) - **"זכויות מכח חקיקת המגן הינן להקפיד בשמירתן ובהרחבת תחולתן על כלל ציבור העובדים"**.

8. קביעת מתחם הענישה -

לאחר ששקלתי את מכלול נסיבות המקרה הנוכחי: את תכלית הוראות חוק הגנת השכר, את העובדה שהנאשמת לא חלקה על כך שכבר הוטל עליה קנס מנהלי שבגין עבירה אחרת הקשורה בהעסקת עובדים, את הרקע שנטען לביצוע הניכוי מהשכר, שחזר על עצמו שלוש פעמים, את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה (שנת 2009); ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה כעולה מגזרי דין שניתנו על ידי בתי הדין בנסיבות של ביצוע עבירות בניגוד להוראות חוק הגנת השכר, מצאתי כי מתחם העונש ההולם לנאשמת מצוי בין 30% לבין 50% משיעור הקנס המקסימלי המוטל על פי חוק.

9. כאמור, לאחר קביעת מתחם הענישה לעבירה, על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לעבירה במסגרת אותו מתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - נסיבותיו האישיות של הנאשם, או הרקע הנוגע לפעילות החברה, מקום בו עסקין בתאגיד, השאלה האם נטלו אחריות על מעשיהם וניסו לתקן תוצאות העבירה, וכן התנהגות רשויות אכיפת החוק וחלוף הזמן מביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין).

בנסיבות המקרה הנוכחי, על יסוד עיקרון ההלימה ומתוך איזון כלל השיקולים הרלוונטיים לחומרא ולקולא, בבואי לשקול את העונש המתאים לנאשמת, מצאתי כי נכון יהא לקבוע עונש המצוי על הרף התחתון של מתחם הענישה, ולחייבה לשלם קנס בסך של 30,000 ₪.

כמו כן, נציג הנאשמת יחתום, בתוך 14 יום מהיום, בשם הנאשמת, על התחייבות להימנע מעבירה על בניגוד להוראות סעיף 25 ו- 25ב(ב) לחוק הגנת השכר התשי"ח 1958, וזאת במשך 3 שנים מהיום.

כל עבירה בסכום של

היה ותבוצע עבירה על חוקים אלו תחויב הנאשמת באופן מידי וללא תנאי בגין
37,650 ₪ לכל עבירה.

10. בהסכמת הצדדים, גזר הדין יישלח אליהם באמצעות הדואר.

11. לצדדים זכות ערעור על פסק דין זה תוך 45 ימים ממועד קבלתו.

ניתן היום, י' טבת תשע"ז, (08 ינואר 2017), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.